

Natalia Gołębska

Urodziła się w Małopolsce. Uczyła w Gimnazjum Sacré Coeur Sióstr Urszulanek we Lwowie. Ukończyła Wydział Wychowania Fizycznego na UJ. Jej pasją były narty. W górach poznała przyszłego męża. Szczęście nie trwało długo. Jerzy, z wykształcenia prawnik, walczył we wrześniu 1939 r. Przez Rumunię, Jugosławię i Włochy dotarł do Francji. Tymczasem Natalia zdążyła w Krakowie zaliczyć gestapowskie więzienie na Montelupich. Jerzy do Europy wrócił w czołgu. Było to 8 sierpnia 1944 r. w desancie na Normandię pod dowództwem gen. Stanisława Maczka. Do Polski przyплыł statkiem 19 listopada 1946 r. Powitano Go przesłuchaniami w Nowym Porcie. Pracę z Natalią zaczęli w Teatrze Miejskim w Gdyni, prowadzonym przez Iwo Galla. Wówczas Natalia związała się do końca życia z teatrem. Była aktorką, reżyserem, inscenizatorem. Pisała sztuki teatralne. Adaptowała teksty do przedstawień. Zajmowała się dydaktyką. Wykształciła wielu aktorów dla teatru lalkowego. Uczyła studentów wyższych uczelni prawidłowego i pięknego interpretowania tekstów. Prostoty i prawdy wypowiedziana słowa.

W teatrze Miniatura, z Ali Bunschem i Michałem Zarzeckim, jest współtwórcą największych osiągnięć tej sceny. Za ich kadencji Miniatura wypracowała wśród teatrów lalkowych własny styl. Nie tylko na mapie Polski. Przedstawienia pokazywano w Skandynawii i Paryżu. Także poza Europą. Do najwybitniejszych realizacji teatru należą: „Żart Olszowiecki”, „Flisak i Przydróżka”, „Pastorałka”, „Biwak z przyśpiewkami”, „Zaklęta królewianka”, „Bo w Mazurze taka dusza”, „Latający wiatrak”, „Legenda Zodiaku”, „O Turze Złotorogim”, „Ilia Muromiec”.

W nauczaniu kontynuowała Natalia Gołębska osiągnięcia i wzory teatrów szkolnych, przez wieki prowadzonych przez zakony, zaś w XX-leciu przez tak wybitnych pedagogów, jak Komarnicki, Kwieciński, a na niwie wiejskiej Ładosz. Współczesnym wzorem Gołębskiej był twórca Teatru Rapsodycznego w Krakowie Mieczysław Kotlarczyk. Natalia w WSP, a później UG stworzyła i prowadziła Zespół Studyjny. Służył on nauczaniu i pokazywaniu przyszłym nauczycielom możliwości kształcenia i wychowywania przez teatr. Jego ekspresji słownej i ruchowej. Na scenie zrealizowała m.in.: „Opowieść o Balladynie”, „Lekcję historii”, „Bajki Mickiewicza”.

Mija okrągła rocznica – 18 lutego – gdy odeszła.

Natalia to imię artystyczne. Chrzestne Barbara. Tak zwracali się do Niej najbliżsi.

EDWARD MAZURKIEWICZ